

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΜΠΡΟΥΜΜΕΛΛ Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΔΑΝΔΗΔΩΝ

Ένας Άγγλος πού έγινε διάσημος για την κομψότητά του. Ύναγωνιστής και αντίπαλος του πρίγκηπος της Ουαλλίας. Πώς έβερνίκωνε τις μπότες του με... σαμπάνια. Τό περιφημο δέσιμο του λαιμοδέτου του. Τά έπεισδία του με τόν πρίγκηπα όταν έμάλωνε μαζί του. Πώς πέθανε παραλυμένος και κρονόληρος.

Στην Άγγλία εινε πολύ διάσημο άκόμα και σήμερα τό όνομα του Τζώρτζ Μπράιαν Μπρούμμελλ. Όλος ό κόσμος τόν άνόμαζε όταν ζούσε «Β α σ ι λ η α ε ω ν δ α ν δ ή δ ω ν»! Ή δόξα του ήταν πολύ μεγάλη, άπλως και μόνον γιατί ήξερε νά νύνεται με άφάνταστη κομψότητα και πρό πάντων νά φορη με χόρι τή γραβάτατου. Ό Τζώρτζ Μπρούμμελλ έθεσασε το ζήτημα του ντυσίματος, συναγωνιστής κι αντίπαλος του τότε πρίγκηπος Ουαλλίας και άργότερα βασιλέως Γεωργίου του, φημισμένου κι'αυτού δανδή. Ό παππούς του Μπρούμμελλ ήταν ζαχαροπλάστης. Ό πατέρας του, πού είχε πάρει κάποια μέρες σι, έπρότεινε χρόνια πολλά τό λόρδο Νόρθ, πρώτο λόρδο του Ύψηροφυλακίου, ως ιδανικότερο γραμματέα του. Είχε έξασφαλίσει άκόμα τήν ύπεστηριξη του Λόρδου Λίβερπουλ, κι' έτσι όταν πέθανε άφηκε στα τρία του παιδιά 1.600.000 χρυσά φράγκα.

Ό Τζώρτζ Μπράιαν Μπρούμμελλ γεννήθηκε στις 7 Ίουνίου 1778. Όταν έμεγάλωσε λιγάκι, ό πατέρας του τόν έπειλε στο άριστο-κρατικώτατο κολλέγιο του Ήτον κι' έπειτα στο Πανεπιστήμιο της Ώξφορντ.

Σέ ήλιζια δεκαέξη χρόνων, ό «βασιληάς τών δανδήδων» ύπηρετησε στό 10ο σύνταγμα τών Ουσσάρων, του οποίου διοικητής ήταν ό πρίγκηπος της Ουαλλίας, ήλιζίας τότε 32 έτών.

Ό πρίγκηπος τόν συμπάθησε πολύ και τόν έκαμε λοχαγό σέ ήλιζια 18 χρόνων. Ό Μπρούμμελλ, όμως, έφυγε από τό στρατό για μία πολύ παράξενη ατία. Τό σύνταγμα του πρίγκηπος μετατέθηκε στο Μάντσεστερ, «τη μητρόπολι του έμπορίου και τή πατρίδα του μπαμπακιού». Ό Μπρούμμελλ, ό κομψός εικόσαστης άξιωματικός, ύπέβαλε τότε άμέσως τήν παραίτησή του.

— Γιατί παρατείσαι, φίλε μου; τόν ρώτησε ό πρίγκηπος της Ουαλλίας.

— Ύψηλότατε, άπήντησε ούτός, καταλαβαίνετε πολύ καλά πόσο δυσάρεστη εινε για μένα μία τέτοια μετάθεση... Άκούτε εκεί να μάς μεταθέτουν και μάς στέλνουν, πού; Στο Μάντσεστερ; Δέν μου άρέσει, ξερετε αυτή ή πόλι... άν και δέν τήν είδα ποτέ!..

Ύστερ' από ένα χρόνο ό Μπρούμμελλ έγινε έγγηλιος και μπορούσε να διαχειριζοται τις τριάντα χιλιάδες λίρες πού είχαν μπει από τήν πατρική κληρονομία μαζί με τους τόκους.

— Γι' ερωτός πού είμαι! έλεγε άπελπισμένος τήν εποχή εκείνη. Πώς νά ζήσω με τόσο λίγα στο Λονδίνο, πλάι τόν πρίγκηπα της Ουαλλίας, πού ζυδεύει μόνο για τό ντυσίμό του τρία εκατομμύρια τό χρόνο;

Ός τόσο έλυσε τό πρόβλημα τής ζωής του με φρόνησι και συνέσι μεγάλη. Άπέφυγε κάθε έκκεντρικότητα. Εργονότιζε μόνο νά εινε πολύ περιποιημένη ή τουαλέτα του.

Τό πρώτο φροούσε μπότες, κοντό πανταλόνι, γελέκο και ρεδιγκόττα άνοιχτόχρωμη. Τό βραδυ μπλέ ρεδιγκόττα, άσπρο γελέκο και μαύρο πανταλόνι πολύ σφιχτό στο σώμα του και πρό πάντων στα σφουρα μεταξωτές κάλτσες και ψηλό κλάκα καπέλο. Ένας θυμασιός της του, μαγεμένος μία μέρα από τή λάμψη τών υτοδημάτων του, τόν ρώτησε τι βερνίκι μεταχειριζότανε.

— Βερνίκι! βερνίκι! πφ! έπενε ό βασιληάς τών δανδήδων. Πρέπει να μάθετε, μ ο υ - ν τ ή α ρ πός τό καλύτερο βερνίκι για μένα εινε... ό άφρός της σαμπάνιας!

Ό Τζώρτζ Μπρούμμελλ, διέφρεψαν ιδιαιτέρως στο δέσιμο τής γραβάτας του. Σ' αυτό τό κεφάλαιο έπροσέλασεν άληθινή επανάσταση. Πριν άπ' αυτόν φροούσαν τήν γραβάτα τυλιγμένη γύρω άπ' τό λαιμό, με μία προχειρη θηλειά. Αυτός ήταν άμίμητος, στον τρόπο με τόν όποιον έδενε μια καινούργια θηλειά, άριστοέργημα άριστοέργημα για τήν εποχή του.

Τον έζηλευσαν τόσο πολύ όλοι οι νέοι, ώστε θα μπορούσε νά γίνη πάμπλουτος μόνο άν δεχόταν νά δίνη μαθήματα για τό δέσιμο τής γραβάτας.

Τό περιεργό εινε, ότι άν δέν πεύότανε ό κόμπος με τό πρώτο πετούσε τή γραβάτα κι' έπερνε άλλη. Διηγούνται, μάλιστα, πως μία μέρα κάποιος άπάντος τό θαλαμηπόλο του, πού κρατούσε από χέρια του ένα μεγάλο πανέρι γεμάτο άσπρες γραβάτες.

— Τι εινε αυτό τόν ρωτησε με περιέργεια.

— Εινε ή... άποτυχία; μας! εινε ό θαλαμηπόλος.

Κι' έξήγησε πως ό κύριός του πολλές φορές πετούσε είκοσι έως τριάντα γραβάτες τήν ήμέρα ως πού νά πετύχη τή θηλειά πού ήθελε.

Όλη του ή ζωή μπορεί νά πη κανεψε, πέρασε στο νά δένη άρ-

τίστικα τή γραβάτα του. Ένώ ήταν καλός ίππεύς, δέν έπήγαινε ποτέ κοβόλλα για νά μη χαλάση ό λαιμοδέτης του. Για τόν ίδιο λόγο άπέφευγε τις σωματικές ασκήσεις και τό κυνήγι.

Ό Μπρούμμελλ είχε δυστυχώς κάποιο μεγάλο ελάττωμα πού του έτοιχισε πολύ. Του άρεσε νά ειρωνεύεται και νά πειραίζει όλο τόν κόσμο.

Μία μέρα έπέρασε τόσο πολύ με τά ειρωνικά του λόγια τήν κυρία Φέτςερμπερ, φίλη του πρίγκηπος της Ουαλλίας, ώστε τήν ανάγκασε νά βάλη τόν πρίγκηπα να τά χαλάση με τόν παληό του φίλον.

Ό «βασιληάς τών δανδήδων» όμως, δέν ύπεχώρησε ούτε εμπρός σ' έναν τόσο παντοδύναμο αντίπαλο. Άρχισε νά ειρωνεύεται και τόν πρίγκηπα άκόμα. Έλεγε συχνά:

— Έγώ πού τόν έκανα τέτοιο πού εινε σήμερα, εγώ και θα τόν ξεκάνω!

Κι' έφράθηκε τό λόγο του. Μία μέρα αυτός και τρεις άλλοι φίλοι του κέρδισαν στα χαρτιά κάποιο μεγάλο και πήραν τήν απόκριση νά δώσουν ένα έπίσημο χορό. Ό πρίγκηπος της Ουαλλίας, άν και καιρωμένος με τό «βασιληά τών δανδήδων», έξέφρασε τήν έπιθυμία νά παρευρεθί σ' αυτό τό χορό.

Όταν άνηγγέλιη, ό φορομός τών πρίγκηπος, οι τέσσερες δανδήδες πήραν ό καθένας άπο κρησπίσιο και πήραν τήν απόδεχτούν. Ό σενονότερος φίλος του πρίγκηπος στάθηκε κοντά στην πόρτα. Ό νεώτερος άπ' όλους άπεναντί του. Ό Μπρούμμελλ και ό τέτατος δανδής σταθήκανε λίγο πειό πίσω.

Ό πρίγκηπος μίλησε με μεγάλην οικειότητα στους τρεις δανδήδες κι' έπειτα, όταν πέρασε εμπρός στο Μπρούμμελλ, τόν κούταξε χωρίς νά τόν άγαυ ορίση έθθεν. Τότε ό βασιληάς τών δανδήδων γύρισε προς έναν από τους συντρόφους του και τού ειπε:

— Αρβάνει, για πέσ μου, ποιος ήταν αυτός ό χοντράνθρωπος ό φίλος σου;

Ό πρίγκηπος πειραχτήε, άγάλας νά γέλια του, αλλά δέν ειπε τίποτε. Τήν ειχε τάθει...

Ό βασιληάς τών δανδήδων Μπρούμμελλ.

Ή αυθάδεια του Μπρούμμελλ ήταν παροιμιώδης. Τίποτε δέν του άρεσε, μιλούσε περιφρονητικά σ' όλο τό κόσμο. Μία μέρα πού πήγαινε περίπατο στον Άγιο Γάβριλο συναπαντήθηκε με τό δούκα του Μπέντφορντ, πού έφορούσε ένα επανωφόρι καινούργιας μόδας.

Ό δούξ τόν εσταμάτησε και τόν ρώτησε: — Πητε μου ειλικρινώς τή γνώμη σας, πως σας φαίνεται αυτό τό επανωφόρι;

Ό Μπρούμμελλ χωρίς νά πη τότε ούτε λέξη έφρασε τρεις τέσσερες βόλτες γύρω από τόν δούκα και έπειτα τού ειπε:

— Στο θεό σας, Μπέντφορντ, αυτό τό λέτε πανωφόρι; Και συνέχισε τό δρόμο του...

Ό «βασιλεύς τών δανδήδων» είχε φυσικά, πολλές γυναικείες κατακτήσεις και μεγάλη κοσμική έπιτυχία. Ήταν όμως και τίμιος στους ερωτάς του.

Ένα προί έπηγε στο σπίτι κάποιου ευγενούς φίλου του και τού ειπε:

— Σέο, ήρθα νά σας άποχωρητήσω γιατί πρέπει χωρίς άλλο νά φύγω!

— Για πο ό λόγο νά φύγετε; τόν ρώτησε γεμάτος έκπληξη ό ευγενής.

— Γιατί αγαπώ τρολλά τή γυναίκα σας!

— Κι' έκείνη σας άγαπά;

— Μου φαίνεται πως ναι!

— Αί, τότε βέβαια πρέπει νά φύγετε μακριά από τήν Άγγλία, ειπεν ό σύζυγος.

Δέν έφυγεν, όμως, άμέσως, αλλά πολύ άργότερα, όταν, ύστερ' από μία μεγάλη άτυχία στα χαρτιά πού έχασε όλη του τήν περιουσία και άντελήφθη, πως έπρεπε ν' άρήση γά πάντα τή σκηνή τών θριάμβων του.

Έπηγε τότε στο Καλαί της Γαλλίας και άργότερα, τό Σεπτέμβριο του 1830 στο Κάν, όπου διορίστηκε Πρόξενος της Άγγλίας. Ός τά τελευταία του χρόνια έζησεν με χρηματικά βοηθήματα φίλων του. Έκαμεν, όμως, χρέη πολλά και κάποτε τόν έφυλάκισαν. Στη φυλακή τά έκαμε όλα άνω - κάτω, ως πού τέλος του έπέτρεψαν νά κουβιάση στο κελί του τά σαπούνια του, τις πομιάδες του, τήν κολώνια του, κι' άφού τού έδωσαν τήν άδεια νά ξυρίζεται κάθε μέρα και νά κάνη λουτρό με γάλα άραιωμένο με νερό!.. Σιγά-σιγά, όμως, ό Δανδής γερονούσε. Τό λογικό του έβου-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ-

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Τελειώνοντας την επίσκεψή μου στ' φρενοκομείο είδα έξωφρα ένα τρελό που καθισμένος σε μία γωνιά, στον ήλιο, έκανε πως έπιανε καί στον άέρα! 'Ανάδευε τα χείλη του, μαρούσε έως τα ξηλά κι' ύσ'ερα σταματούσε για νά πετάξη αυτά που είχε δήθεν μαζέψη στάν άέρα...

Τον έδειξα στο γιατρό ό όποιος μου είπε : - Αυτός ό Ίρρωστος-ό άριθμός 103-είνε από μεγάλη οικογένεια. Τόν λένε βιρόνο Πρενάξ. Του άρσε να ζάνη τόν άφοβο, τόν άτόρημη. Στά τριάντα του χρόνια είχε την κακή τύχη να τόν κάλτσουν μερικοί φίλοι του να περάση λίγες ημέρες σ' έναν πύργο πουχε κ' ηρονομηίει κάποιος άπ' αυτούς. Ήταν ένας πύργος παμπάλαιος, ίστορικός. Τό βράδι, ύστερα από τά παιχνίδια και τό πιού, ή συντροφιά τών φίλων μαζεύονταν μπροστά στό άναμμένο τζάκι και κουβεντιάζε...

'Ο Πυργοδεσπότης Ζουρνταίν διηγείτο τις θρυλικές ιστορίες του πύργου. Ή γυναίκα του και όλοι οι άλλοι τόν άκουγαν με σεβασμό.

'Επιτα ένας από τους καλεσμένους είπε : - Ένας τέτοιος ιστορικός πύργος, είναι άδύνατο νά μη στεγάξη ένα τουλάχιστον...φάντασμα...

- Ναι, είπεν, ό κ. Ζουρνταίν, κοιτώντας με κάποια ταραχή την γυναίκα του. Δέν τόν είχα πη αυτό για να μη τρομάξω τις κυρίες. Λένε πως ένα δωμάτιο του Πύργου είναι στοιχειωμένο.

- Παιό : Ρώτησαν όλοι μ'άγωνία. - Τό άφοβότερο, άπήνησεν ό κ. Ζουρνταίν. Έκείνο που βριζαται άκριβώς άπάνω άπ' αυτό πού βρισκόμαστε. Είναι στοιχειωμένο με φωνία χαλιά, έχει ένα άν. παντικιάτοτα μεγά'ο κρεβάτι. Τέλος ή άναπαυόμουν όμοιότατα εκεί...άν δέν ύπληρχε τό φάντασμα...

'Ο νεαρότερος της παρέας ό κ. Λεκλέρ, γέλασε δυνατά.

- Και τί όφι έχει τό φάντασμα ; ρώτησε. Τό είδε κανείς ;

- 'Όχι, τό ξέρουν μόνον ές φήμης. Διηγούνται πως ένας από τους πυργοδεσπότες ύποπτεύθηκε άδικα ήν γυναίκα του και την σκοτώσε μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο. Μετά πάροδο όμως όλίγου χρόνου έπέισθη πως ήταν άθώα, μετάνοιωσε, έπεσε σε βαθεία μελαγχολία. Και πέθανε από τή λύπη του... 'Από τήν ήμερα του θανάτου του παρουσιάζεται σ' αυτό τό δωμάτιο, θρηνηί και ζήτηί συγχώρησι.

Τότε ό βαρώνος Πρενάξ ρώησε τόν πυργοδεσπότη :

- Δέν κοιμηθήκατε ποτέ σ' αυτό τό δωμάτιο, από φόβο βέβαια ; Έτσι δέν είναι ; Έλα όμολογητέ το...

'Η γυναίκα μου δέν μ' άφίνει, άπάντησε ό Ζουρνταίν.

Οί καλεσμένοι άρχισαν νά γελούν.

- Αυτά είναι προφάσεις, είπε γελώντας κι' ό κ. Πρενάξ. Φοβάται τό φάντασμα...Λοιπόν εγώ θα περάσω άπόψε τήν νύχτα μου σ' αυτό τό δωμάτιο.

'Όλοι έρώτησαν. Ή κ. Ζουρνταίν, θέλησε νά τόν άποτρέψη, μα αυτός επέμεινε.

- Σας προειδοποιώ, και σάς παρακαλώ, γά είδοποιησθε και τούς ύπηρέτας άκόμη, πως άπόψε θα κοιμηθώ στό στοιχειωμένο δωμάτιο και πως θάχω μαζί μου και τό περιστροφό μου γεμάτο. 'Όποιος θελήσει να παύξη μαζί μου θα τήν πάθη άσχημα. 'Ελησμόνησα μόνο να πάρω τό δικό μου περιστροφό...Ποιός θα μου δανείση τό περιστροφό του ;

- 'Εγώ, είπεν ό νεαρός Λεκλέρ. Έχω ένα στό δωμάτιό μου και πάω νά σός τό φέρω.

Σέ λίγο ό Λεκλέρ γύρισε μ' ένα περιστροφό.

'Ο βαρώνος Πρενάξ άφού έβεβαιώθη ότι ήταν γεμάτο, καληνύχτισε κ' έφυγε λέγοντας, ενώ τόν κοιτάζαμε σαστισμένοι :

- Τό νου σας ! Μή μου ζάνετε κανένα άνοστο άστεία γιατί...

***

'Όταν άπευρέθη τό μεγάλο σκοτεινό δωμάτιο, ό βαρώνος Πρενάξ πλάγισσε στό κρεβάτι του, κρατώντας τό κερί άναμένο. Σιγά-σιγά όλόκληρος ό πύργος βυθίζοιαν στή σιωπή.

'Ο κ. Πρενάξ άρχισε ν' άκούη, του. γνωστούς εκείνους, τους άορίστους νυκτερινούς κρότους τών παληών κτιρίων, πού προέρχεται άπό ποτικιάς, άπό τρίψιμο ξύλων, άπό τόν δυνατό άέρα... Όλα αυτά όμως κατέληξαν έξωφρα σ' ένα κρότο πραγματικό, δυνατό, παράξενο... Ή πόρτα της κάμαρας του άρχισε ν' άνοίγη σιγά-σιγά...

νε. Έκανε τότε ψεύτικες εορτές στό σπίτι του, και ύπεδέχτο με μεγάλη έπισημότητα φινταστικές δούκισσες και πριγκιπίσες.

Πέθανε από έγκεφαλλική παράλυσι στις 30 Μαρτίου 1840 σέ ηλικία 72 ετών. Τό τέλος του ήταν πιρικό, γιατί είχε γίνει φοβερά κρονόληρος και είχε παραμορφωθή άπ' τήν παράλυσι... Ή παραμορφώσι του, μιλιττα ήταν τόσο φοβερή, ώςτε τό στόμα του έφθανε σχεδόν έως τ' αυτιά του.

Τέλος οικτρό δηλαδή για ένα Μπρούμμελλ...

'Ο κ. Πρενάξ άνακάθισε στό κρεβάτι του με τά μάτια στυλωμένα προς τά έξει, περιμένοντας να δη ποιάς άνοίγει. Έξωφρα άντικρυσε κάτι πού έκαμε τήν καρδιά του νά σφιχτή. Ήταν τό φάντασμα !...Τό φάντασμα του παληού πυργοδεσπότη πού προχωρ έως τυλιγμένο στό άσπρο σάβανό του, σαν ένα τεράστιο έμψυχο άγαλμα ! 'Απλώνε έμπρός τά σκελετωμένα χέρια του, κουνούσε παράξενα τό κεφάλι του...

'Από φόβο μηκος του παίξουν καμιά φάρσα, ό βαρώνος, άν και έτρομε, φώναξε δυνατά :

- Ξέρεις πως έχω περιστροφό ; Πρόσεξε ! Θά πυροβολήσω...

Τό φάντασμα όμως έξακολουθούσε νά προχωρή...

'Εντόμος τότε ό βαρώνος σηκωσε τό περιστροφό του, σημάδεψε, κι' έπίεσε τήν σκανδάλη. Ένας πυροβολισμός άντήχησε. Τό φάντασμα όμως έμεινε άπέιραχο στή θέσι του κ' έξακολουθούσε νά προχωρή προς τό κρεβάτι. 'Ο κ. Πρενάξ έξακολουθούσε νά πυροβολή άκλιμασμένος από τό φόβο. Είχε άδειάσει πια τις σφαίρες του περιστροφου του, χωρίς καμιά νά άγγίξη τό φάντασμα !

'Εξάφρα, ειδή στό φάντασμα, νά σκύβη, νά ήσασπατευή τις διπλές του σάβανου του και νά μαζέψη από μία-μία τις σφαίρες πού τού ρριζε. 'Ανασηκώθηκε έπειτα και πέταξε όλες τις σφαίρες στό κεφάλι του βαρώνου !... 'Ο κ. Πρενάξ έβγαλε τότε μια κραυγή φρίκης και ήπεσε άναίσθητος στό κρεβάτι του !...

'Όταν τήν άλλη μέρα τό πρωτ' μπήκαν στό δωμάτιό του, ήταν τρελλός, άκριβώς όπως τόν είδατε πού όλιγου. Νομίζει πως τόν πυροβολούν και μαζεύει τις σφαίρες στον άέρα !

- Όσοε ή αν φάντασμα πραγματικό ; ρώτησα τό γιατρό.

- Κάθε άλλο, μου άπάντησε ό νεαρός Λεκλέρ, έβαλε στό περιστροφό πού του γέμισε, φυσίγγια γεμισμένα μόνο με μαρούτι. Τις σφαίρες τις κρατούσε στο χέρι του όταν μετεφίσησε σέ φάντασμα για νά φοβίση τόν Πρενάξ. Έγινε έτσι άφορηί της τρελλας του φίλου του κι' αυτοκτόνησε μετά καιρό άπ' τό κακό του...

François de Nion

*

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΤΡΩΝΕ ΧΟΙΡΙΝΟ ΚΡΕΑΣ

'Όταν ό Μωάμεθ έδίδασκε στα βάθη της 'Ασίας τήν νέαν του θρησκείαν, έδέχθη ένα πρωί τήν έπίσκεψην μερικών πιστών, οι όποιοι του παρεπονέθησαν έναντίον τών Χριστιανών :

- Αυτοί, σού είπαν. Κλονίζουν τήν πίστιν των όπαδών σου διακηρύττοντες ότι δέν θάσαι πραγματικός άντιπρόσωπος του 'Αλλάχ, άφού δέν έχεις κάνει άκόμη ούτε ένα θαύμα, ενώ ό Χριστός έκαμε ένα σωρό θαύματα...

'Ο Μωάμεθ καπιτισσώστηκε και τους ύποσχέθηκε νι κάμη τήν έπομένη ένα μεγάλο θαύμα... Ύποσχέθηκε δηλαδή νά βγάλη νερό από τά βάθη της κατάξερης έρημου κ' έκάλεσε να παρερευθόν σ' αυτό όλοι οι πιστοί του.

Πράγματι τήν έπομένη άφού ώλίχησε πρώτα στις χιλιάδες των όπαδών του, τους ώδηγησε κατόπιν στην έρημο, όπου κατά τήν διάρκεια της νυκτός έμπιστοί του είγαν κρύψει κάτω από τήν άμμο είκοσι τουλούμια γεμάτα νερό.

Τή στιγμή όμως πού ό Μωάμεθ έφθασεν στό μέρος πού ήταν κρυμμένα τά τουλούμια, έτοιμος νά χτυπήσει με τήν ράβδο του τό έδαφος για ν' αναβλύση τό νερό, ειδή μ' έκπληξι τού τήν άμμο κατασκαμμένη και ύγρη, γύρω δέ μερικά γουρουνία νά κοιμούνται πάνω στο λασπομένο έδαφος.

Τί είχε συμβεί ; 'Απλούστατα τά γουρουνία πλανηθέντα ώ ; έκει όσμίστηκιν τό νερό κάτω από τήν άμμο. Έσκαφαν, βρήκαν τά τουλούμια, τά κομμάτιασαν κι' έσβησαν τή δίψα τους με τό νερό τους. Έτσι τό μεγάλο θαύμα του Μωάμεθ έματαιώθη...

'Ο προφήτης έξω φρενών τότε για τό πάθημά του, καταράστηκε τά γουρουνία κι' από τότε οι Τούρκοι όλοι νά τρώνε χοιρινό κρέας...

*

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

'Εάν ύπληχε σιδηροδρομική γραμμή μεταξύ Γης και Σελήνης, ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως για τό φεγγάρι θα έστοίχιζε, λαμβανόμενης ως βάσεως της τιμής τών εισιτηρίων της γης, περί τά τετρακόσια εκατομμύρια δραχμές. 'Εάν ό σιδηρόδρομος αυτός έπρεπε με μεγάλη ταχύτητα δηλ. 120 χιλιομέτρα τήν ώραν θα έχουάζετο για νά φτάση στή σελήνη περί τά 140 έτη. Τώρα φαντασθήτε μόνοι σας πόσους... αιώνες θα έπρεπε να ταξιδεύη κανείς εάν έπιχειρούσε τό ταξίδι αυτό με τό σιδηρόδρομο της Πελοποννήσου ή με τό θεοίο της Κηφισιάς.